

levadam. No autora

Ar šo MMD iesāk jaunu rakstu sēriju par medību suņiem, to šķirnēm, apmācību un piemērotību medībām mūsu apstākļos.

Īpašs uzsvārs tiks likts uz tām šķirnēm, par kurām līdz šim medību literatūrā latviešu valodā bijis mazāk informācijas. Latvijā ir entuziasti, kuri nopietni nodarbojas ar dažādu medību suņu audzēšanu un arī mācīšanu, bieži vien paliekot nezināmi plašākai sabiedrībai. Rakstu "entuziasti", jo lielākajai daļai šo suņu audzētāju tā ir sirdslieta, nevis iztikas vai peļņas avots.

Par sevi... Pirmā saskare ar mežu un medībām man bija agrā bērnībā, kad devos savam tēvam līdzī uz mežu gatavot slotiņas zvēriem un kopt vārnukājas, vēlāk, puika būdams, savu reizi gāju dzinējos. Mans tēvs, mežzinātņu maģistrs Jānis Zvaigzne, pēc Mežsaimniecības fakultātes absolūvēšanas

1954. gadā vairāk nekā 40 gadus strādāja LLU (tolaik LLA) un bija aktīvs mednieks, tamdēļ mežu tēma ģimenē vienmēr bijusi aktuāla. Mani studiju ceļi veda citā virzienā, un par mednieku kļuva salīdzinoši vēlu, tikai pirms sešiem gadiem. Taču tā pa istam pie meža un medībām atpakaļ atveda suņi. Kad ģimenē tika izlemts

iegādāties suni, pēc rūpīgas studēšanas izvēlējamies kurchāru. Sekoja iedziļināšanās dažādās ar suņiem saistītās nišās, tajā skaitā esmu piedalījies suņu apmācībās un izstādēs tuvākās un tālākās ārzemēs, kā rezultātā iegūtas zināšanas, neatsverama pieredze un daudz jaunu draugu.

Medniekam ir jāvar izvēlēties un izvēlēties sev piemērotāko suni, ja reiz šāda izvēle ir izdarīta. Pasaules skaistums ir tās daudzveidība, un medību suņu daudzveidība dod iespēju izvēlēties starp vairākām alternatīvām – ņemot vērā gan suņu darba īpašības, gan arī raksturu, veselību un turēšanas īpatnības. Ceru, ka šajos rakstos atradīsiet sev noderīgu informāciju, kas palīdzēs orientēties medību suņu pasaulē!

PĒTERIS ZVAIGZNE

Kurchārs – vācu īsspalvainais putnusuns

PĒTERIS ZVAIGZNE, foto no autora pers. arhīva

Suns dzīvo kopā ar cilvēku kopš aizvēsturiskiem laikiem. Kopš pirmo vilcēnu piejaucēšanas cilvēks centies izkopt tādas suņu īpašības, kas ir noderīgas cilvēkam un viņa darbam, drošībai vai arī atpūtai. Un medības atbilst vairākām no nosauktajām kategorijām. Mūsdienās nosaukumam "medību suns", balstoties uz dažādu tautu medību īpatnībām, atbilst daudzas suņu šķirnes, bet ne visas ir piemērotas medībām Latvijā. Šķirnes piemērotību konkrētajiem apstākļiem nosaka medijamie dzīvnieki, klimats, reljefs, valsts likumdošana, kā arī medību tradīcijas. Jāņem vērā arī tas, ka daļa medību suņu atbilst šim nosaukumam tikai vēsturiski – šķirnes pārstāvji kļuvuši iemīļoti plašām ļaužu masām, kā rezultātā galvenais kritērijs vaislai un šķirnes attīstībai ir tās pārstāvju eksterjers un izstāžu diplomu, medību instinktus atstājot novārtā.

Šoreiz vairāk – par šķirni, kas sevī saglabājusi gan izcilus medību instinktus, gan arī priecē acis ar savu cēlo izskatu, spēku un eleganto gaitu. Tie ir vācu īsspalvainie putnusuņi, dēvēti arī par kurchāriem (no vācu kurzhaar – "īsspalvains").

No senatnes līdz mūsdienām

Šīs šķirnes priekšteči meklējami starp dažādām medību suņu šķirnēm – gan spāņu un angļu pointeriem, gan vācu putnusuņiem un bladhaundiem. Pirmais ieraksts šķirnes ciltsgrāmatā parādījās 1870. gadā, tamdēļ selekcijā izmantoto šķirņu nosaukumus nav iespējams precīzi uzzināt. Taču svarīgāka par selekcijā iesaistīto šķirņu skaitu ir misija, ar kādu šķirne tika radīta: mainoties sabiedrības struktūrai, medības Vācijā kļuva pieejamas daudz plašākiem sabiedrības slāņiem – tās vairs nebija tikai aristokrātu privilēģija. Vienlaikus tika uzlaboti šaujamočī, un radās liels pieprasījums pēc medību suņiem, kuri varētu veikt vairākas funkcijas: putnu meklēšanu un norādīšanu, dažādu medījumu atrašanu, nomedīta medījuma pienešanu, aizšauta medījuma meklēšanu pa asinspēdu.

Par pagrieziena punktu šķirnes attīstībā uzskata 1887. gadu, kad suņu eksperts Dr. Klēmans (*Kleeman*) noteica standartus šķirnes tālākai attīstībai un sāka izmantot lauka pārbaudes, lai vaislā iesaistītu tikai tos suņus, kuru darba īpašības atbilst izvirzītajām prasībām.

Latvijas pirmās republikas laikā 1935. gadā bija reģistrēti 1200 vācu īsspalvainie putnusuņi (MMD 10/1994), savukārt pēc Otrā pasaules kara kurchāru populācija praktiski bija iznīcināta, Latvijas mednieki sāka izmantot citas suņu šķirnes, lielākoties tās, kas bija populāras Krievijā. Tam bija racionāls pamats – jebkuras šķirnes uzturēšanai un attīstīšanai ir nepieciešams pietiekami liels īpatņu skaits, lai izvairītos no tuvu radnieku pārošanas.

Pēc neatkarības atjaunošanas Latvijā kurchāri atkal sākuši iemantot popularitāti gan mednieku, gan vienkārši aktīvu cilvēku vidū. Patlaban Latvijā ir 300–400 kurchāru, no kuriem daļa aktīvi piedalās medībās. Par kucēniem var interesēties tuvējos suņu klu-

Šāds kurchāra apmatojums – jaukts balti brūns ar brūnu galvu – ir īsts “maskēšanās tērps”, kas ļauj sunim burtiski saplūst ar apkārtni.

bos; visplašāk kurchāri ir pārstāvēti Latvijas Medību suņu klubā (LMSK), kas ir Latvijas Kinoloģiskās federācijas biedrs.

Šķirnes apraksts

Kurchāri ir vidēji lieli suņi. Skausta augstums sunim ir 62–66 cm, kucei nedaudz mazāks – 58–63 cm. Pieauguša suņa svars nav standartā noteikts, bet variē ap 30 kg kucēm un 35 kg suņiem. Apmatojums īss un biezs, krāsojums var būt brūns (“aknu” krāsā), brūns ar baltiem plankumiem uz krūtīm un ķepām, retāk – melns vai melns ar baltiem plankumiem, kā arī brūni/balti plankumains vai jaukts balti brūns ar brūnu galvu, un šāds krāsojums rada “maskēšanās tērpa” izskatu, kas īpaši noderīgs laika apstākļos ar nelielu sniegu – tad suns burtiski saplūst ar apkārtni. Temperaments ir ļoti enerģisks un aktīvs, kurchāri ir gudri un viegli apmācāmi – ar nosacījumu, ka saimnieks vai instruktors savā rīcībā ir konsekvents. Kurchāri necieš bezdarbību un, nepietiekami nodarbināti, paši sāk meklēt “izklaides” iespējas.

Medības ar kurchāriem

Katrai medību suņu šķirnei tās radītāji ir paredzējuši noteiktus mērķus. Literatūrā atrodamas ziņas, ka, sākot kurchāru selekciju, viena no pamatnostādņēm bijusi izveidot šķirni, kas var veikt dažādas funkcijas medību laikā. Profesors Arvīds Kalniņš 1943. gadā iznākušajā (un 2010. gadā pārizdotajā) grāmatā “Medniecība” tai veltīja šādus vārdus: “Suņus, kas visus šos uzdevumus veic, tad arī sauc par medību universālsuņiem (vispārīgiem medību suņiem – *Gebrauchshunde*). Tie ļoti vērtīgi visos gadījumos, kad mednieks nevar turēt vairāk nekā vienu medību suni un viņam iespēja pārmaiņus medīt gan putnus, gan arī zaķus, stirnas, lapsas vai briežus.” Tajā pašā laikā “ārpus medībām” kurchārs spēj labi pielāgoties dzīvei saimnieka ģimenē. Kā jau iepriekš minēts, iemesls ir vēsturiskie apstākļi Vācijā 19. gadsimtā – agrāk aristokrāti varēja atļauties suņus, kurus izmantoja tikai medībām, bet ikdienā turēja nožogojumos, kur tos aprūpēja kopēji, taču, mainoties prasībām un strauji pieaugot mednieku skaitam, bija nepieciešams suns, kas ar

saimnieku varēja doties medībās nedēļas nogalē, bet pārējā laikā labprāt dzīvo kopā ar ģimeni, kļūstot par ģimenes locekli un kompanionu. Un jāteic, ka tas selekcionāriem izdevies.

- Latvijas apstākļos ziemzēl nav pieejamas **savvaļas lauka putnu – irbju un fazānu – medības**, bet tieši šajās medībās vislabāk izpaužas suņa un mednieka sadarbība. Medijot lauka putnus, mednieks vispirms konstatē vēja virzienu un izvēlas pārvietošanos pāri laukam ar vieglu pretvēju. Suns pēc komandas sāk skriet riksī pārmaiņus pa labi un pa kreisi no mednieka, atkarībā no lauka platuma un reljefa – līdz pat 80–100 metriem uz vienu un otru pusi. Sākot medijamo putnu, kurchārs sastingst raksturīgajā pozā ar nostieptu un uz priekšu izvīrētu ķermeni, dažreiz ar paceltu ķepu (tā dēvētā pointēšana) un izstieptu (retāk – paceltu) asti un tādā pozīcijā sagaida pienākam mednieku, kurš ar komandu liek

Tieši savvaļas lauka putnu – irbju un fazānu – medībās vislabāk izpaužas suņa un mednieka sadarbība.

putnu pacelt spārnos. Pēc šāviena sunim ir jāpaliek uz vietas, līdz mednieks dod komandu medijumu atnest – ja šāviens bijis precīzs. Šādās medībās ir daudz mednieku, kuri zem sava goda uzskata šaut pa pāri lidojošiem putniem, ja tos nav izcēlis paša suns!

- Savukārt **ūdensputnu medībās** kurchārs tos nepointē, tas ir, norāda ar specifisko stāju, jo pēc medību apmācībām spēj atšķirt pēc smaržas, kuri putni ir “jārāda”, kuri ne. Pīļu medībās ar traucēšanu (ejot gar upes vai ezera krastu) kurchārs skrien netālu no saimnieka, lai izceltu pīles. Protams, tam ir nepieciešama apmācība, jo citādi suns aizskries un izcels visas tuvumā esošās pīles un medības beigsies tā arī īsti nesākušās. Pēc šāviena, kad putns ir nomedīts vai ievainots, kurchārs ar lielu degsmi to meklē gan pa zāli, gan niedrēm un arī ūdenī, līdz ar to nomedīto un neatrasto putnu skaits jūtami samazinās. Ja putns ir kritis medniekam nepieejamā vietā un mednieks šo vietu ir ielāgojis, apmācīts kurchārs ir vadāms ar svilpes palīdzību “pa labi” un “pa kreisi”, “tuvāk” vai “tālāk” – tā saimnieks palīdz sunim sašaurināt pārmeklējamo platību un ātrāk atrast medijumu.

- Par kurchāriem **dzinējmedībās** ir dažādi viedokļi. Tā kā šķirnes pirmsākumos selekcijā ir izmantoti arī dzinējsuņi, kurchāri var veikt arī šo funkciju. Tomēr, ja ir vēlēšanās izmantot šo suni dzinējmedībām, nepieciešams ievērot vairākus nosacījumus. Pirmkārt, medniekam ir jāizlemj, vai viņš izmantos savu suni lauka putnu medībām vai ne. Lauka putnu medībās kurchārs nedrīkst skriet pakaļ nejausi izceltiem dzīvniekiem, viņam jākoncentrējas tikai uz putnu meklēšanu. Dzinējmedībās, kā zināms, notiek pretējais. Un, protams, suns pats nevar saprast, ka vienās medībās drīkst skriet pakaļ dzīvniekam, bet citās ne. Tādēļ jāizvēlas saimniekam.

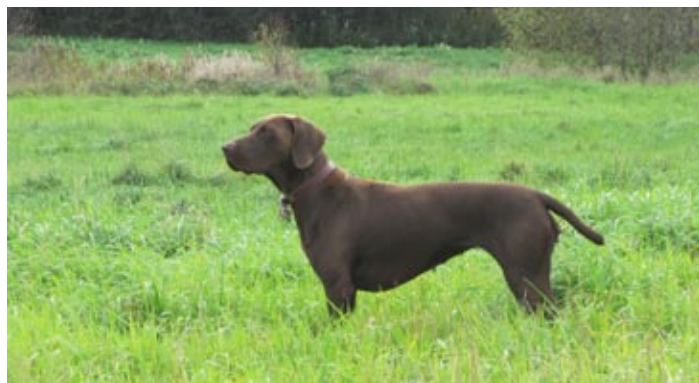
Ja izvēle ir par labu dzinējmedībām (Latvijā izvēli diemžēl atvieglo irbju un fazānu trūkums), tad nākamā nepieciešamā lieta pirms došanās istās medībās ir apmācība meža cūku aplokā. Kurchārs ir liels suns, viņam ir lielāka inerce nekā vairākumam dzinējsuņu un lauku, kas savukārt nozīmē, ka kurchāram ir grūtāk strauji mainīt kustības trajektoriju. Šie suņi ir arī ļoti azartiski, tamdēļ, lai nenonāktu kuilim uz ilkņa medībās, ir nepieciešama tikšanās ar kuili aplokā kopā ar kādu pieredzējušu suni un apmācību instruktoru, lai suns saprastu, ko medībās drīkst atļauties un ko ne.

- Kurchāri labi iet arī **pa asinspēdu, izmantojot apakšējo ožu**. Vairāki medību suņu instruktori uzskata, ka meklēšana pa asinspēdu kurchāram ir trenējama un praktizējama tikai pēc divu gadu vecuma sasniegšanas – kad jau nostabilizējusies putnu meklēšana uz lauka ar augšējo ožu (ja saimniekam ir vēlme ar šo medību veidu nodarboties). Asins smarža ir daudz intensīvāka, un jaunam sunim var rasties vilinājums vairāk izmantot apakšējo nevis augšējo ožu, kas ir nepieļaujami lauka putnu medībās.

Līdzīgie...

- **Vācu aspalvainais putnusuns – drathārs** uzvedības, temperamenta un medību pielietojuma ziņā ir ļoti līdzīgs kurchāram. Ir pat suņu audzētāji, kuri uzskata, ka bieži vien rakstura un uzvedības atšķirības starp dažādiem vienas šķirnes (kurchāru vai drathāru) īpatņiem var būt lielākas nekā atšķirība starp šīm abām šķirnēm. Atšķirība ir vizuāla – drathāram ir biežāks kažoks ar cietākiem, garākiem un biežākiem

Kurchāra apmatojuma krāsojums var būt arī vienlaidu brūns (“aknu” krāsā).

Pēc šāviena, kad putns ir nomedīts vai ievainots, kurchārs ar lielu degsmi to meklē gan pa zāli, gan niedrēm un arī ūdenī, līdz ar to nomedīto un neatrasto putnu skaits jūtami samazinās.

matiem. Tam, starp citu, var būt praktiska nozīme medībās – īpaši krūmainās un briksņainās vietās, kur suns var gūt ievainojumus no zariem vai kokiem, drathāra cietā spalva var suni labāk pasargāt. Savukārt mājas apstākļos drathāra saimniekam jāreķinās ar lielāku izkritušā apmatojuma daudzumu un specifiskāku suņa smaržu.

- Ir vēl divas mazāk pazīstamas vācu putnusuņu šķirnes: **garspalvainais putnusuns** (*Deutscher Langhaariger Vorstehhund*) un **adatspalvainais putnusuns** (*Deutscher stichelhaariger Vorstehhund, Stichelhaar*). Šīs abas šķirnes gan ir daudz mazāk populāras nekā kurchāri un drathāri.

Veselība

Kurchāri tiek uzskatīti par veselīgu šķirni, un ārsta apmeklējums parasti ir nepieciešams tikai tadēļ, lai veiktu kārtējo vakcināciju. Reti sastopami, bet tomēr iespējami veselības traucējumi var būt gūžu displāzija (LKF paspārnē esošajos suņu klubos gūžu displāzijas pārbaude ir obligāta visiem vaislas suņiem, un pēc vecāku pārbaudes rezultātiem var spriest arī par kucēnu veselību) un ģenētiski noteiktas acu slimības, kā arī ādas problēmas. Bez tam, tāpat kā citiem medību suņiem, medību laikā gūtie nobrāzumi var tikt inficēti, īpaši pēc kontakta ar medijamajiem dzīvniekiem.

Latvijā kurchāri ir viena no medību suņu šķirnēm, kurām atļauta astes kupēšana (saīsināšana). Parasti to veic, atstājot apmēram 60% no astes sākotnējā garuma. Saīsināta aste īpaši vēlama tiem suņiem, kuri piedalās medībās mežā, jo briksņos un krūmajos astes gals var tikt savainots, tamdēļ audzētājiem ir vēlams apsvērt astes kupēšanu kucēniem – lai vēlāk daļa astes nav jāamputē iegūtas traumas dēļ.

Šķirnes pārstāvju paredzamais dzīves ilgums ir apmēram 12–15 gadu.

Turēšana

Kurchāri ir aktīvi suņi, viņiem nepieciešamas regulāras fiziskas nodarbības. Vislabāk to var nodrošināt medības, kurās suns gūst gan fizisku slodzi, gan arī tiek nodarbinātas visas viņa maņas – tad nākamajā dienā suns laiski zvīln viņam atvēlētajā vietā. Tomēr, ja nepieciešams, kurchārs var strādāt arī vairākas dienas no vietas. Lai kā, kad nav medību sezonas vai saimnieks kādu iemeslu dēļ medībās neiet, kurchāram nepieciešama izskriešanās (vēlams – bez pavadas) vai nu pa lauku, vai blakus divritenim. Kurchāriem ļoti patīk peldēt, iznesot krastā dažādus ūdenī iemestus priekšmetus.

Ņemot vērā kurchāra aktivitāti, ideāla turēšanas vieta ir privātmāja ar nožogotu pagalmu. Šo šķirni iespējams turēt arī dzīvoklī, taču tad jāreķinās ar regulārām pastaigām un jārod iespēja vismaz reizi dienā ar suni darboties vietā, kur to var palaist bez pavadas.

Arī ziemā nevajag baidīties laist šo suni ārā. Lai arī viņa kažoks nav biezs, savas aktivitātes dēļ kurchārs nesalst arī lielākā aukstumā. Vienīgais, kas jāievēro – salā kurchāru nedrīkst ilgstoši turēt pie saites, jo tad suns var sākt drebēt un salt.

Apmācība

Kurchāri ir gudri suņi – saskaņā ar amerikāņu zinātnieka Stenlija Korena (*Stanley Coren*) izveidoto suņu šķirņu intelekta novērtējumu šī šķirne ietilpst grupā “teicami darba suņi”. Tas nozīmē (ar nosacījumu, ka apmācība tiek veikta pareizi), ka jaunas komandas apgūšanai nepieciešami tikai 5–15 komandas atkārtojumi, un tad suns viņam doto komandu vismaz 85% gadījumos izpilda ar pirmo reizi.

Kurchāriem nepieciešama konsekventa audzināšana un skaidras robežas atļautajam un aizliegtajam. Kurchārs savu ģimeni uzskata par baru, un barā tiek sekots līderim, un saimniekam ir jābūt šim līderim – ar savu uzvedību un izturēšanos, tainīgu un konsekventu attieksmi pret suni: ja ir lietas, kuras nedrīkst, tad tās nedrīkst ne šodien, ne arī rīt.

Maza kucēna apmācība jāsāk jau no agra vecuma – ar vienkāršām komandām “Blakus!”, “Pie manis!”, “Vietā!”. Ja šis ir jūsu pirmais suns, tad vēlams meklēt pieredzējušu instruktora palīdzību: paklausības apmācībā ir daudz nianšu, kuras visvieglāk ir parādīt – lai cik labi būtu uzrakstīta apmācību pamācība grāmatā, darbs kopā ar instruktoru jaunajam saimniekam aiztaupīs daudz lieku pūļu.

Kurchāru attiecības ar citiem suņiem ir pārsvarā neitrālas vai labvēlīgas, un šai ziņā svarīga ir agri uzsākta socializācija – satikšanās ar svešiem suņiem. Satiktajiem suņiem jābūt apmācītiem un ar stabilu psihi, lai mazajam kucēnam pirmā tikšanās būtu pozitīva un neattīstītu bailīgumu vai, tieši otrādi, agresivitāti. Ar citiem mājdzīvniekiem kucēns jāiepazīstina pēc iespējas agrāk, un tad ir iespējams sadzīvot arī ar mājas kaķi. Savukārt, ja šāda iepazīstināšana kucēna vecumā nenotiks, kurchārs citus mājdzīvniekus var uzskatīt par medījumu.

Šķirnes izvēle. Par

- Izcili medību instinkti; apmācīti kurchāri var piedalīties gan putnu, gan arī dzinējmedībās.
- Labi piemērojas dzīvei ģimenē, satiek ar bērniem, kā arī sadzīvo ar citiem suņiem.
- Aktīvi un ziņkārīgi – labprāt pavada laiku dažādās aktivitātēs kopā ar saimnieku un viņa ģimeni.
- Īsais apmatojums atvieglo turēšanu telpās.
- Gudri un viegli apmācāmi – ātri uztver visu jauno, ar pareizu apmācības metodi var sasniegt visaugstākos rezultātus, daži šķirnes īpatņi ir apmācīti arī šķirnei neraksturīgos ampuā – pat kā cilvēku meklētāji zem drupām pēc katastrofām vai negadījumiem!

Šķirnes izvēle. Pret

- Iedzimtais temperaments prasa regulāru fizisku slodzi ikdienā – kurchāram nepietiks ar pastaigām pie saites.
  - Kurchāru ir viegli izlutināt. Pārmērīgu maigumu vai nekonsekventi viņš iztulkos kā pakļaušanos sev.
- Jāuzmanās, atrodoties kopā ar pavisam maziem bērniem – jauniem kurchāriem patīk rotaļāties, bet sava straujuma dēļ viņi var uzskriet bērniem virsū.
- Agrā vecumā kucēns jāiepazīstina ar citiem mājdzīvniekiem, citādi, izaudzis liels, viņš uzskatīs tos par medījumu.

Informācija – www.putnusuni.lv

www.putnusuni.lv

**Kurchāri un
Overņas braki**

FOTO: ANDRIS EGLĪTS

Uz MMD vāka – kalnu sarkanvilks (*Cuon alpinus*)

Šis attēls jau labu laiku, rātni gaidot publicēšanai atbilstošu brīdi, dusēja mapē “Vāki” redakcijas datorā. Un, kad par vienu no numura īpašajām tēmām kļuva vilku un lūšu medības Latvijas ārēs 2011./2012. gada medību sezonā, īstais brīdis beidzot bija klāt. Gan tāpēc, ka šīsreizes vāka varoni Latvijā medz dēvēt arī par sarkano vilku, gan tāpēc, ka šī suga ir uzskatāms piemērs, kā cilvēku nepārdomāta darbība var savulaik plaši izplatītu sugu novest teju līdz iznīcības robežai.

Domājams, ikviens mednieks būs lasījis slaveno R.Kiplinga darbu “Mauglis” (vai vismaz redzējis slaveno krievu multfilmu), kur viena no epizodēm attēlo pozitīvo varoņu cīkstiņu ar sarkano suņu (rau – vēl viens latviskais nosaukums!) jeb dholu nepārskatāmajām ordām, kas salīdzinātas ar platu un nebeidzamu upi. Šai stāstā ir krietna daļa patiesības – vēl 19. gadsimta sākumā, kad Eiropā tika publicētas pirmās ziņas par kalnu sarkanvilkiem, Indijā šīs sugas pārstāvju bija tik daudz, ka dholi tika uzskatīti par parazitējiem un nežēlīgi vajāti. Piemēram, Indijā no 1912. līdz pat 1972. gadam bija pat īpaša valsts programma, kas par sarkanā suņa nogalināšanu paredzēja prēmiju.

Visa tā rezultātā mūsdienās šī suga kļuvusi par ļoti retu un īpaši aizsargājamu visā tās izplatības areālā, ko citādi kā par milzīgu nenosaukt – savulaik kalnu sarkanvilki bijuši bieži sastopami visā Āzijas dienvidu daļā no Indijas rietumos līdz Ķīnai un Klusajam okeānam austrumos, no Sibīrijas dienvidu reģioniem ziemeļos līdz Javas salai dienvidos. 21. gadsimtā savvaļā mīt vairs tikai 2500–3000 *Cuon alpinus*, turklāt daļa no tiem – rezervātos un nacionālajos parkos. Vēl apmēram 100–120 Āzijas savvaļas suņu (arī tā šos dzīvniekus medz dēvēt) mīt dažādos pasaules zoodārzos, tai skaitā četri, nodēvēti par sarkanajiem vilkiem, – Rīgas Zoodārzā.

Nedaudz sistemātiskas. *Cuon alpinus* (nosaukumā kombinēta grieķu un latīņu valoda, tiešā nozīme – kalnu suns) pieder zīdītāju klases plēsēju kārtas suņu dzimtas atsevišķai – sarkano suņu – ģintij un ir tās vienīgais pārstāvis. Sugai ir zināma līdzība ar hiēnsuni un krūmu suni, jo arī sarkanvilku dzerokļi ir īpaši piemēroti kaulu graušanai. Tādēļ zinātnieki joprojām diskutējot par šo triju sugu salīdzinoši tuvu radniecību. Joprojām notiekot arī diskusijas par piemērotāko sugas nosaukumu dažādās valodās (piemēram, angliki – *Dhole* vai *Asiatic Wild Dog*, vāciski – *der Rothund* vai *der Rotwolf* utt.), sarkanvilku izplatības vēsturiskajā areālā suga dēvēta apmēram 45–50 dažādos vārdos (daļā – par suni, daļā – par vilku), tā ka dažādība Latvijā šoreiz nav uzskatāma par īpašu izņēmumu. Derēs gan “kalnu sarkanvilks” (kā Latvijas Dabas muzeja kolekcijā), gan “sarkanais vilks” (kā Zoodārzā), gan “sarkanais suns” vai dholis (kā “Maugli” un dažviet interneta resursos)...¹